

[Ingerlise Koefoed]

Først vil jeg godt sige lidt om SFs generelle idrætspolitik og måske også komme ind på en udtalelse af hr. Bjørn Elmquist, hvor det på en eller anden måde lå i luften, at der var nogle politikere, der gerne ville styre idrætspolitikken, der gerne ville styre folk ud på banerne, forlange, at nu skulle de løbe ud på kondistier, nu skulle de gå hen og spille badminton, og hvad det nu ellers er, de gør. Det er klart, at det er der overhovedet ikke tale om. Her som på alle de andre kulturpolitiske områder er det vigtigt, at man ikke styrer, men man sørger for, at der er rammer til rådighed for dem, der gerne vil udfolde sig på den ene eller den anden måde.

For os har idrætspolitikken først og fremmest til formål at støtte og fremme den brede folkelige idræt og give de 60 pct. af befolkningen, der i dag stadig væk ikke deltager i idræt, i hvert fald ikke i den organiserede idræt, mulighed for at få lyst til at gøre det. Det betyder, at vi er interesserede i at give folk i alle aldersklasser mulighed for at dyrke den eller de idrætsgrene, de måtte være interesserede i. Det kan og må betyde en prioritering af de samme mennesker, som vi ønsker at prioritere i vores øvrige politik. Bl.a. Silkeborgundersøgelsen har vist, at de mennesker, der bor dårligst, der har den dårligste uddannelse og de dårligste sociale muligheder, også har den dårligste adgang til idræt, til leg og til andre kulturaktiviteter, altså det er præcis, som vi sagde det under kulturdebatten i dag for en uge siden.

Vi vil meget gerne være med til at støtte en omstrukturering af klublivet imod en større demokratisering og en langt større indflydelse for den enkelte idrætsudøver. Vi er interesserede i at uddanne idrætsledere og faglærere på forskellige planer og give en uddannelse med et indhold, der fremmer en holdning for bredden i idrætten og imod det store konkurrenceræs. Vi ser meget gerne – i hvert fald overvejer vi det meget gerne – at der i kommunerne blev ansat nogle idrætskonsulenter, som bl.a. kunne hjælpe til med planlægningen af de små idrætsanlæg ude i lokalområderne, og som kunne påvirke kommuner og lokalplanlægning, så at grønne områder til leg og idræt blev naturlige indslag i byplaner. Disse idrætskonsulenter skulle naturligvis også hjælpe med oprettelse af små alternative klubber, og de skulle meget gerne være med til at præge kommunalpoliti-

kernes holdning til idræt, sådan at det gik op for kommunalpolitikkerne, at bredden trods alt er vigtigere end både eliten og det professionelle.

Vi vil også meget gerne på statsplan være med til at fremme forskning i idrætten, og jeg vil godt her spørge kulturministeren – jeg burde måske vide det, men jeg ved det faktisk ikke – om man har overvejet at lade kulturministeriets arbejdsgruppe om børn og kultur udarbejde noget materiale om børn og idræt. Hvis ikke, så synes jeg, det var vigtigt, man tog fat på det.

Jeg vil godt tage livet af myten om venstrefløjens holdning til eliteidrætten, også for SFs vedkommende, og sige, at vi ikke tager afstand fra eliteidrætten, vi tager afstand fra, at den de fleste steder får tildelt de bedste faciliteter, de bedste trænere og de bedste tider. Idrætspolitikken må gerne omfatte eliten, naturligvis, men den må gøre det på en måde, der er præcis omvendt af, hvordan det for det meste foregår i dag. Det er alle de grupper, vi ikke ser på boldbanerne, i svømmeclubberne og i radioens og TVs idrætsudsendelser, som har vores prioritet. Det er f.eks. de ældre, det er kvinder med små børn, det er de handicappede, og så er det alle de klumpedumper blandt børnene, som melder sig ind i en idrætsklub, for det gør jo deres venner, og det hører med til børneloven, at man skal dyrke en eller anden form for idræt. Det var da også dejligt, hvis man kunne, men det går tit sådan, at børnene lynhurtigt melder sig ud igen, fordi de falder igennem ved det første væddeløb, den første svømmetur, den første fodboldkamp, eller også fordi de alligevel ikke kunne komme til at følges med den 2 år yngre kammerat, som de så gerne ville følges med, som de er vant til at følges med derhjemme, men som de altså ikke kan få lov til at komme på hold med, når de kommer hen i idrætsklubben.

Med hensyn til den professionelle idræt vil vi ikke nægte, at den kan have stor underholdningsværdi. Jeg ved, at der er nogle, der vil blive meget glade, hvis jeg siger – og det det siger jeg så – at den også kan have kunstnerisk værdi, og at den af sine udøvere både kræver udholdenhed og styrke og mod, og hvad det nu alt sammen hedder, det, der kræves af folk, der vil noget, der kan noget, og som føler, at de skal nå noget her i verden. Men det skal altså heller ikke på nogen